

KAPITOLA SEDMÁ

Lydia se dál plížila jako duch údolím, které se kolem ní rozšiřovalo a vyrovnávalo. Stále se držela mezi stromy, ale teď spíše na jejich okraji, blíž k volnému prostranství.

Čas od času zahlédla stopy po jezdcích z východu, většinou v podobě hromádek koňských koblih ve sněhu. Když jednu z nich zahlédla, vyšla z lesa, přidřepala si k ní a zašourala v ní větví. Trus byl napůl zmrzlý a na povrchu oschlý. Zjevně tam ležel několik dní.

Když ho narušila klacíkem, zaútočil jí na nos štiplavý pach, a tak frkla, zvedla se na nohy a rozhlédla se kolem.

Nikde nebylo ani stopy po koni, který tu trus nechal, ani po jeho jezdcí. To ji ale nepřekvapilo. Jezdec by se tam sotva zdržoval několik dní. Pokračovala dál a znovu využila krytí na okraji stromového porostu. Cestou viděla stále víc takových hromádek, některé pokryté slabým sněhovým popraškem. Většina byla určitě několik dní stará, ale dvě byly ještě vlhké. Kromě trusu spatřila ve sněhu otisky kopyt. Pečlivě je studovala. Nechali je tam malí neokovaní koně.

Zvědavě si stopy prohlížela. S Temudžaji se dosud nesešla, ale Thorn ji náležitě poučil.

„Nic neriskuj,“ varoval ji. „Jsou to zuřiví bojovníci a výborně střílejí z luku. Narodili se na koňském hřbetě – a druhý den po narození jim do ruky strčili luk.“

„Jsou stejně dobří jako araluenští lukostřelci?“ zeptala se.

Thorn našpulil rty a zvažoval odpověď. „Ne tak dobří jako třeba hraničář Gilan,“ řekl, „ale Araluencům se v podstatě vyrovnají. Ke každé jednotce jezdců je přiřazený jeden cvičený ostrostřelec. Vybírají se podle svých nadprůměrných schopností a přesnosti střelby. Jejich úkolem v bitvě je vyhledat velitele nepřátel a zabít je.“

Lydia nakrčila nos. „Okouzlující.“

Thorn natáhl levou paži a sevřel jí pevně zápěstí. „Rozhodně neriskuj, když je potkáš,“ zopakoval. „Jsou to asi nejnebezpečnější nepřátelé, jaké můžeš potkat.“

Všimla si vážného tónu v jeho hlase a přikývla. „Jsou dobří stopaři?“

Znovu zvažoval odpověď. „Ne tak dobří jako ty,“ odpověděl. „Ale schopní. Takže –“

„Nemám nic riskovat,“ dopověděla za něj.

Nadechl se a chtěl něco říct, ale ona ho konejšivě poplácala po předloktí. „Děkuju, Thorne, už mám představu,“ sdělila mu.

Chvilí si ji prohlížel, a když viděl, že mluví vážně, spokojeně přikývl. „Pamatuj na to,“ řekl chraplavě. Lydii, kterou před lety zachránili z potápějícího se člunu, si velmi oblíbil. Bratrstvo Volavky spoléhalo na její stopařské a vyzvědačské schopnosti a nevídanou přesnost při střelbě z atlatlu.

Lydia příkrčená nad sněhem uprostřed volného prostranství v údolí najednou zaslechla tichý zvuk a ztuhla.